

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**, zastoupená JUDr. Martinem Hostinským, advokátem se sídlem Tišnovská 1444/67, Brno, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, čj. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2020, čj. 31 Ad 7/2018 - 316,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **6 800 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Hostinského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále „správní orgán prvního stupně“), jakožto orgán příslušný podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“), vydal 8. 3. 2018 rozhodnutí ve věcech kázeňských čj. K-JMK.134/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru uznal žalobkyni vinnou tím, že jako součást svého podnětu správnímu orgánu prvního stupně (a dalším osobám) zaslala části zvukové nahrávky rozhovoru

mezi plk. Mgr. L. K. a plk. Mgr. J. D. obsahujícím vulgární výrazy, aniž je informovala, že je bez jejich vědomí a souhlasu nahrávala. Žalobkyně podala podnět k zahájení kázeňského řízení s plk. K. v úmyslu jej znevážit a poškodit v zaměstnání, neboť ač se jí obsah rozhovoru nikterak netýkal, bez právního důvodu hrubě zasáhla do soukromí a projevů osobní povahy obou nahraných. Tím úmyslně narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o některých přestupcích“). Správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil kázeňský trest v podobě snížení základního tarifu o 15 % na dobu tří měsíců.

[3] Výrokem II. správní orgán prvního stupně zastavil řízení o jednání majícím znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích spočívajícím v tom, že žalobkyně, ponechala u plk. K. zapnuté uvedené nahrávací zařízení, jímž nahrála bez vědomí a souhlasu nahrávaných osob jejich rozhovor, aniž je o pořízení nahrávky informovala. Spáchání skutku totiž nebylo žalobkyni prokázáno.

[4] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále též „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u krajského soudu, v níž mj. z různých důvodů namítala nepřezkoumatelnost a zmatečnost obou správních rozhodnutí.

[5] Krajský soud výše uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající jak v nedostatku důvodů, tak v jeho nesrozumitelnosti. Nedostatek důvodů shledal v tom, že ačkoli je ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně dala řediteli podnět na plk. K. k zahájení kázeňského řízení „v úmyslu jej znevážit a poškodit v zaměstnání“, není možné z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí zjistit, jak k tomuto závěru správní orgány došly. Nesrozumitelné bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto, že z něj nebylo možné zjistit, zda měla žalobkyně spáchat pouze jedno jednání mající znaky přestupku (dle znění a systematiky výroku) či dvoje takové jednání (dle odůvodnění rozhodnutí). Jelikož tuto vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný neodstranil, zatížil i on své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Důvodností dalších, věcných, žalobních námitek se proto krajský soud již nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu obsaženým v bodě 27 napadeného rozsudku, neboť žalobkyně ve správním řízení ani v podané žalobě nevyvracela závěr správních orgánů, že podala podnět k zahájení kázeňského řízení s plk. K. s úmyslem jej znevážit a poškodit. Žalobkyně tak proti tomuto závěru správních orgánů neuplatnila žádnou žalobní námitku. Krajský soud proto porušil dispoziční zásadu a překročil meze soudního přezkumu, neboť tento závěr přezkoumal i bez žalobní námítky.

[8] Stěžovatel dále namítl, že správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z kontextu jejich odůvodnění lze seznat, na základě jakých skutečností dospěly správní orgány k závěru o úmyslu žalobkyně znevážit a poškodit

pokračování

v zaměstnání plk. K. Stěžovatel poukázal na str. 10, 11, 12 a 23 napadeného rozhodnutí a str. 13, 14 a 17 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud dále zaměnil dílčí doplňující informaci (úmysl žalobkyně poškodit plk. K.) s úmyslem spáchat jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití jiným hrubým jednáním spočívajícím v zásahu do práva na informační sebeurčení jako aspektu práva na soukromí.

[9] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně pochopil podstatu jednání majícího znaky přestupku proti občanskému soužití jiným hrubým jednáním, za jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou. Dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinou a kázeňsky potrestána za jeden skutek naplňující skutkovou podstatu jednoho jednání majícího znaky přestupku. O tomto skutku s ní bylo řádně zahájeno kázeňské řízení. Pokud je v prvostupňovém rozhodnutí popisováno zvlášť jednání spočívající v neinformování dotčených osob o jejich skrytém nahrávání a zvlášť jednání spočívající v šíření záznamu, neznamená to, že správní orgány popisovaly dvoje „jednání mající znaky přestupku“ či dva „skutky“, jak chybně dovodil krajský soud, což vedlo k závěru o nesrozumitelnosti správních rozhodnutí. Správní orgány toliko popisovaly, jak si žalobkyně počínala při páčání jednoho jednání majícího znaky přestupku, které vyvolalo jediný následek, a to v okamžiku rozšíření nezákonně získané nahrávky soukromého rozhovoru. Právě otázku následku však krajský soud pominul, byť je pro posouzení toho, zda se jedná o jeden, či více skutků, stěžejní. V případě žalobkyně mělo vícero jednání, která spolu úzce souvisela, resp. na sebe navazovala, pouze jeden následek, a tvořilo tak jedno jednání mající znaky přestupku.

[10] Shrnutí teoretických, doktrinárních a judikturních poznatků provedené krajským soudem považuje stěžovatel za nepřiléhavé a nesprávně aplikované na projednávanou věc. Namítl, že krajský soud zaměňoval pojmy „skutek“, „jednání“ a „jednání mající znaky přestupku“. Postup krajského soudu spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost stěžovatel označil za přepjatý formalismus. I kdyby totiž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí hovořilo o dvou skutcích, nelze mít pochybnosti o tom, že žalobkyně byla uznána vinnou a potrestána za jeden skutek a spáchání tohoto jednoho skutku je v odůvodnění správních rozhodnutí náležitě zdůvodněno.

[11] Stěžovatel proto nesouhlasí se závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Krajský soud mohl a měl správní rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných žalobních námitek posoudit věcně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobkyně se ztotožnila se závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Kasační stížnost je dle jejího názoru zmatečná, neboť stěžovatel nejprve tvrdil, že žalobkyně si nahrávku zhotovila aktivně lstivým a zákeřným způsobem, dále úmysl potvrzuje jako přímý, následně uvádí, že úmysl není podstatný, neboť nemá vliv na věc a nyní tvrdí, že zhotovení nahrávky uvádí jen pro dokreslení věci, protože tato část jednání žalobkyně byla prvostupňovým rozhodnutím zastavena jako neprokázaná, ale je nutno žalobkyni za ni potrestat jako za zavrženíhodné jednání.

[13] I když správní orgán prvního stupně řízení vedené pro skutek spočívající v získání nahrávky zastavil a rozhodnutí je pravomocné, odůvodnění obou správních rozhodnutí i samotná kasační stížnost se dle žalobkyně zaměřují toliko na získání nahrávky a nikoliv

na údajné narušení občanského soužití a jeho následky vůči plk. K. Právní závěry obou správních rozhodnutí jsou v extrémním rozporu se skutkovým zjištěním ohledně jejího jednání. Nelze nijak dovodit byť jen nepřímý úmysl či nedbalost z jednání žalobkyně, jímž by byl plk. K. jakkoli ohrožen či poškozen.

[14] Souhlasila se závěrem krajského soudu, že se postavila k ochraně plk. D. neboť takto bylo podání žalobkyně z 27. 7. 2017 nejen koncipováno, ale jeho ochrana v něm byla opakovaně doslovně požadována. Stejný záměr výslovně vyjádřila i v žalobě.

[15] Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni náklady kasačního řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.A Správnost závěru o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[17] Stěžovatel napadl závěr krajského soudu, že z odůvodnění správních rozhodnutí nelze zjistit, jak správní orgány došly k závěru, že podnět k zahájení kázeňského řízení žalobkyně učinila s úmyslem znevažít a poškodit v zaměstnání plk. K. Předně namítl, že žalobkyně vůči uvedenému závěru správních orgánů nevznesla žádný žalobní bod. Tato námitka není důvodná.

[18] Stěžovatel má pravdu v tom, že žalobkyně v žalobě výslovně nevyvracela závěr správních orgánů, že podala podnět k zahájení kázeňského řízení s plk. K. s úmyslem mu uškodit. To však bez dalšího neznamená, že nevznesla žalobní námitku, jíž by uvedený závěr napadala. Žalobkyně předně na str. 19 až 22 žaloby namítá nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí, přičemž v obecné rovině zmiňuje i nedostatek jejich důvodů (námitka ad A.7 na str. 19). Na str. 17 srovnává nyní projednávané řízení o přestupku s jiným případem, kdy podatel podnětu, plk. D., chránil čest žalobkyně. Na str. 22 žaloby pak výslovně uvádí, že podáním podnětu na zahájení kázeňského řízení s plk. K. chránila (recipročně) čest plk. D., vůči němuž vulgarity vyřčené plk. K. směřovaly. Tyto vulgarity považovala za urážku a výsměch vůči plk. D. (str. 21 žaloby). Vedle toho žalobkyně na str. 31 žaloby v rámci námitky, že daný skutek není jednáním majícím znaky přestupku, výslovně argumentovala proti závěru, že chtěla plk. K. znevažít a poškodit v zaměstnání.

[19] Pokud stěžovatel poukazuje na to, že tvrzení žalobkyně o účelu podání podnětu samo o sobě nevyvrací skutečnost, že zároveň mohla mít v úmyslu (vedle ochrany plk. D. a zájmu na dodržování slušnosti a etiky) též znevažít a poškodit plk. K. v zaměstnání, jedná se z hlediska existence žalobního bodu o argument irelevantní. Podstatné je, že žalobkyně svým tvrzením zpochybnila kategorický závěr správních orgánů, čímž otevřela prostor pro posouzení dané otázky krajským soudem, který musel přezkoumat, zda je závěr správních orgánů o úmyslu žalobkyně znevažít a poškodit plk. K. dostatečně odůvodněn a zda ob stojí vedle jejího tvrzení.

[20] Žaloba tedy obsahovala dostatečně formulovaný žalobní bod, jímž se krajský soud mohl a musel zabývat. Jestliže se v mezích tohoto žalobního bodu zabýval

pokračování

nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek jeho důvodů, neporušil dispoziční zásadu a tedy ani meze soudního přezkumu.

[21] Stěžovatel dále namítl, že správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že jak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny důvody, na základě kterých stěžovatel usuzuje na to, že žalobkyně měla v úmyslu znevážit a poškodit v zaměstnání plk. K. Stěžovatel nepoukazoval jen na pouhé sestřihání a zaslání částí nahrávky, ale také na to, že žalobkyně výslovně žádala zahájení kázeňského řízení, nahrávku použila i za účelem poškození plk. K. a plk. D. v očích výše služebně podstavených (správního orgánu prvního stupně, policejního prezidenta a předsedy etické komise Policie ČR), jakož i za účelem eskalace konfliktu mezi žalobkyní a jejími nadřízenými. V tomto rozsahu tedy napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zda tyto závěry obстоjí i věcně, je však již jiná otázka, kterou se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť se jí z důvodu vadného závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nezabýval ani krajský soud.

[22] Stěžovatel naopak nemá pravdu, pokud namítl, že krajský soud zaměnil dílčí doplňující informaci (úmysl žalobkyně poškodit plk. K.) s úmyslem spáchat jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití jiným hrubým jednáním spočívajícím v zásahu do práva na informační sebeurčení jako aspektu práva na soukromí (viz bod [8] výše).

[23] Z odůvodnění krajského soudu totiž taková záměna neplyne. Krajský soud „pouze“ konstatoval, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí obsahuje v rámci popisu skutku závěr o tom, že žalobkyně dala řediteli podnět na plk. K. k zahájení kázeňského řízení v úmyslu jej znevážit a poškodit v zaměstnání. Krajský soud uvedenou část skutkové věty nikterak nehodnotí jako úmyslné jednání mající znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Jen uzavírá, že závěr o úmyslu poškodit a znevážit není dostatečně odůvodněn.

[24] Pokud pak stěžovatel záměnu dovozuje z odkazu krajského soudu na str. 22 až 23 napadeného rozhodnutí, musí Nejvyšší správní soud poukázat na to, že daná část odůvodnění skutečně úmysl poškodit a znevážit plk. K. (a plk. D.) uvádí v rámci odůvodnění závěru o existenci úmyslu narušit občanské soužití: „Nelze tvrdit, že v době, kdy odvolatelka pracovala se zvukovým záznamem hlasového projevu plk. K. a plk. D. (při sestřihání úmyslně vybrala vulgaritu a soubory pečlivě označila), jehož torza následně úmyslně přiložila ke svému vlastnímu podání (nelze uvést, že by je přiložila omylem) s cílem vyvolat kázeňské řízení s plk. K. a poukázat před nalézacím služebním funkcionářem, policejním prezidentem a předsedou Etické komise Policie České republiky na vulgární vyjadřování plk. K., že by jednala nevědomky, popř. že by si neuvědomovala (při svém vzdělání a služebním zařazení), že dojde k narušení občanského soužití, o čemž odvolací orgán důkladným způsobem rovněž pojednal shora. Odvolatelka jednala se zlým úmyslem poškodit plk. K. a plk. D. v očích ostatních příslušníků (bez ohledu na jejich služební zařazení, byť zejména jejich nadřízených). Úmysl odvolatelky narušit občanské soužití není presumován, ale objektivně zjištěn vyhodnocením všech okolností (už jenom tím, že odvolatelka žádala, aby pro použití vulgarit, které nebyly určeny veřejnosti, byl plk. K. kázeňsky potrestán).“

[25] Stěžovatel tedy v napadeném rozhodnutí opírá prokázání úmyslu narušit občanské soužití mj. i o „zlý úmysl poškodit plk. K.“. Navíc, stěžovatel obhajoval odůvodnění závěru o úmyslu poškodit a znevážit plk. K. mj. i tím, že žalobkyně navrhovala zahájení kázeňského řízení, resp. jeho kázeňské potrestání, a současně o stejný argument opřel závěr o existenci úmyslu narušit občanské soužití. I kdyby tak krajský soud, slovy stěžovatele, „zaměnil“ dílčí doplňující informaci (úmysl žalobkyně poškodit a znevážit plk. K.) s úmyslem spáchat jednání mající znaky přestupku proti občanskému soužití, nešlo by ve skutečnosti o žádnou záměnu, nýbrž reakci na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.B Správnost závěru o nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost

[26] Nejvyšší správní soud vyšel z úvahy, že rozpornost výroku a odůvodnění je natolik zásadní vada správního (správních) rozhodnutí, že je na místě zpravidla jeho (jejich) zrušení, zatímco odstranění rozporů výkladem přichází v úvahu spíše u drobných či méně podstatných rozporů jako je např. písařská chyba (rozsudek NSS z 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 38/2006 - 72).

[27] Nejvyšší správní soud se v zásadě ztotožňuje s východisky uvedenými v bodech 29 až 36 napadeného rozsudku, snad jen s drobnými výhradami, na něž poukazuje i stěžovatel. Za nepřiléhavý v kontextu dané věci lze označit odkaz na usnesení Nejvyššího soudu z 24. 10. 2018, čj. 5 Tdo 1107/2018 - 41, jež se vyjadřuje k totožnosti skutku, což je pojem procesněprávní zajišťující kontinuitu skutku v průběhu trestního (správního) řízení. Žalobkyně namítala mj. i nedodržení této kontinuity, tím se však krajský soud nezabýval. Pro úplnost však lze dodat, že pojem totožnost skutku má přesah i do práva hmotného, neboť je předmětem posouzení naplnění prvku *idem* v rámci zásady zákazu dvojího trestání (*non bis in idem*) (např. usnesení rozšířeného senátu NSS z 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014 - 55, č. 3339/2016 Sb. NSS, bod 41). Ne zcela důsledně pak krajský soud užívá pojmy skutek, jednání a jednání mající znaky přestupku, neboť je částečně zaměňuje (srov. body 37 a 38 napadeného rozsudku). Skutek je totiž vymezen právně relevantním jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi (rozsudek NSS z 18. 4. 2019, čj. 1 As 26/2019 - 26, bod 37). Na základě kritéria jednoty skutku lze jednoduše jednání členit na více skutků významných z hmotněprávního pohledu (souběh) či naopak spojit vícero dílčích aktů (útoků) do jednoho skutku (např. pokračování v přestupku či hromadný přestupek). Jednání mající znaky přestupku je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin, jehož se dopustila osoba, jež nespadá do rozsahu osobní působnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (§ 5 ve spojení s § 4 uvedeného zákona). Nicméně, každé jednání mající znaky přestupku je skutkem, a podstatou každého skutku je jednání, byť omisivní. Přesto uvedené pojmy nemají stejný význam a nelze je proto libovolně zaměňovat. Tato nepřesnost krajského soudu však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozsudku.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu, že z výroku I. prvostupňového rozhodnutí plyne, že orgán prvního stupně shledal žalobkyni podle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru vinnou za jedno jednání, které má znaky přestupku podle zákona o některých přestupcích. Tedy shledal, že se žalobkyně svým jedním skutkem dopustila jednoho jednání majícího znaky přestupku. Ačkoli orgán prvního stupně ve výroku I. ve skutkové větě zmiňuje, že žalobkyně zaslala části zvukové nahrávky

pokračování

rozhovoru mezi plk. K. a plk. D. obsahujícím vulgární výrazy, aniž je informovala, že je bez jejich vědomí a souhlasu nahrávala, je s ohledem na výrok II. zcela zřejmé, že je výrokem I. trestána za jedno jednání mající znaky přestupku (šíření záznamu bez vědomí a souhlasu jmenovaných). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ovšem vyplývá, že správní orgán prvního stupně rozlišoval dva skutky, jež oba naplňují skutkovou podstatu jednání majícího znaky přestupku, spočívající v (i) neinformování jmenovaných policistů o nahrání jejich rozhovoru, čímž žalobkyně zasáhla do práva na jejich informační sebeurčení; a v (ii) šíření záznamu bez vědomí a souhlasu jmenovaných, čímž zasáhla do jejich práva na ochranu soukromí.

[29] Vzhledem k tomu, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí opakovaně rozlišuje dvě jednání, jimiž měla žalobkyně spáchat skutky naplňující skutkovou podstatu jednání majícího znaky přestupku, neobstojí námitky stěžovatele, že se jedná pouze o komplexní popis jednoho jednání žalobkyně.

[30] Konkrétně na str. 6 svého rozhodnutí se správní orgán prvního stupně zabývá tím, zda je jednání popsané ve výroku I. jednáním majícím znaky přestupku. Nejprve se samostatně vyjadřuje k neoprávněnosti shromažďování údajů o plk. K. a plk. D., jež spočívá v jejich neinformování o nahrání jejich rozhovoru [viz výše bod [28], ad (i)]. Žalobkyně takto měla udržovat protiprávní stav od 23. 6. 2017 až do 27. 7. 2017. Na str. 7 se pak správní orgán prvního stupně zabývá „jiným zneužíváním údajů o osobách“ spočívajícím v šíření záznamu bez jejich vědomí a souhlasu [tamtéž ad (ii)], přičemž toto jednání nemá základ v udržování protiprávního stavu, nýbrž v tom, že žalobkyně zaslala své podání do e-podatelny Policejního prezidia ČR. Na str. 12 se správní orgán prvního stupně vyjadřuje ke konkrétnímu objektu jednání majícího znaky přestupku uvedenému ve výroku I., přičemž zvláště se věnuje jednání spočívajícímu v neinformování nahrávaných osob a zvláště jednání spočívajícímu v dalším šíření záznamu rozhovoru. Obdobně na str. 13 a 14 správní orgán prvního stupně rozlišuje mezi následky uvedených dvou jednání.

[31] Ačkoli na str. 17 prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně zmiňuje „dokončení skutku zasláním podnětu“, což by napovídalo argumentaci stěžovatele (viz bod [8] a [9] výše), již na následující str. 18 hovoří o tom, že skutek, jehož se žalobkyně dopustila 23. 6. 2017, posuzuje odděleně a jako takový naplnil všechny znaky skutkové podstaty jednání majícího znaky přestupku. Tento závěr je však s tvrzením stěžovatele v přímém rozporu, neboť poukazuje na skutek, jenž byl spáchán, tedy dokončen, již 23. 6. 2017. Nadto, jako takový by měl být zásadně posuzován podle předchozí právní úpravy (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017), ledaže by nová právní úprava byla pro pachatele příznivější.

[32] Na str. 18 prvostupňového rozhodnutí, v rámci úvah o druhu a výměře kázeňského trestu, pak správní orgán prvního stupně výslovně uvádí, že k tíži žalobkyně vzal to, že se obou skutků dopustila vůči svým nadřízeným. Oním druhým skutkem nemůže být skutek ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí, neboť jeho spáchání nebylo žalobkyni prokázáno a řízení v této části bylo zastaveno, a proto by nepřicházelo v úvahu, aby se jeho spáchání promítlo do úvah o druhu a výměře kázeňského trestu. Stejně tak na str. 19 se hovoří o právní kvalifikaci obou skutků. Je tak evidentní, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí skutečně rozlišuje dva různé skutky, jimiž měla

žalobkyně spáchat dvě jednání mající znaky přestupku stejné skutkové podstaty (vícečinný souběh stejnorodý).

[33] Dle Nejvyššího správního soudu je nerozhodné, že se uvedené konkrétní objekty a následky do značné míry shodují. Podstatné je to, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně rozlišuje mezi jednotlivými skutky, resp. že dělí jednání žalobkyně na dva skutky [(i) neinformování a (ii) šíření], což je rozporné s výrokem I. prvostupňového rozhodnutí, podle něž byla žalobkyně uznána vinnou pouze tím, že ke svému podnětu přiložila části zvukové nahrávky (šíření), nikoli jednáním, jímž si nahrávku pořídila (neinformování).

[34] Napadené rozhodnutí sice neobsahuje tolik pasáží, v nichž by stěžovatel výslovně hovořil o dvou samostatných jednáních, jimiž měla žalobkyně spáchat skutky naplňující skutkovou podstatu jednání majícího znaky přestupku, a naopak obsahuje i pasáže popisující pouze jeden skutek naplňující skutkovou podstatu jednoho jednání majícího znaky přestupku (např. str. 14 předposlední odstavce). Přesto z něj nelze celkově dovodit, že by stěžovatel odstranil (plně zhojil) významné rozpory mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Jednak nikde výslovně nepřiznává dané vady prvostupňového rozhodnutí v tom smyslu, že by jeho odůvodnění doplnil či korigoval, naopak z něj plyne, že se stěžovatel s prvostupňovým rozhodnutím plně ztotožňuje. A jednak samo obsahuje pasáže, jež z hlediska svého vyznění neodpovídají výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Tak na str. 13 uvádí, že se žalobkyně dopustila úmyslně jiného hrubého jednání tím, že skrytě pořídila zvukový záznam bez vědomí nahrávaných osob. A především na str. 23 stěžovatel tučně konstatuje, že se „*odvolatelka mylí, neboť jí není kladeno za vinu úmyslné umístění nahrávacího zařízení v době služby s úmyslem narušit občanské soužití, ale je jí kladeno za vinu úmyslné neoznámení, že předmětnou (nezákonně) pořízenou nahrávkou disponuje, pročez se osoby, jejichž hlasové projevy byly zaznamenány, nemohly svobodně rozhodnout, jak bude s jejich hlasovým projevem naloženo, a rovněž následné použití zvukového záznamu proti nim s úmyslem je poškodit a tím narušit občanské soužití*“.

[35] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v rozpornosti jeho výroku s odůvodněním stěžovatel nenapravit, čímž zatížil i on své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.

[36] Vzhledem k tomu, že se jedná o vadu zásadní, jež se prolíná v podstatě celým odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a značnou částí napadeného rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud současně k závěru, že ji nebylo možno odstranit výkladem, neboť by v takovém případě musel buď značnou část odůvodnění ignorovat či si naopak za správní orgány domýšlet. Krom toho, že žalobkyně nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí namítala (poukazovala na to, že se odůvodnění vztahuje v zásadě pouze k jednání popsanému ve výroku II. a nikoli k jednání popsanému ve výroku I.), dosahuje uvedená vada intenzity bránící věcně přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu jiných žalobních bodů. Krajský soud by proto musel k uvedené vadě přihlídnout i z moci úřední. Současně nelze hovořit o přepjatém formalismu, neboť zjištěné vady v žádném případě nelze označit za pouze formální či méně významné. Dle Nejvyššího správního soudu nelze hodnotit zrušující rozsudek krajského soudu jako „*v podstatě sofistikované odůvodňování zjevné nespravedlnosti*“ ani jako „*rozporné s principy spravedlnosti*“ (nález ÚS z 8. 1. 2019,

pokračování

sp. zn. III. ÚS 1336/18, body 17 a 22), neboť naopak nespravedlnost spočívající v tom, že se žalobkyni nedostalo přezkoumatelného rozhodnutí o její vině a uloženém kázeňském trestu, odstraňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na vše výše uvedené proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, byť v části závěry krajského soudu korigoval (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nepovažoval za hospodárné rušit rozsudek krajského soudu a vracet mu věc k dalšímu řízení z důvodu, že neobstál jeho závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ohledně odůvodnění části skutkové věty. Odpověď na tuto dílčí námitku by totiž v této fázi řízení nevedla k celkovému urychlení daného řízení. Obstál totiž druhý důvod, pro který krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Tento důvod se týká nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného ohledně jednání, která jsou žalobkyni kladena za vinu. Teprve po vyjasnění této základní otázky bude možné zabývat se jednotlivými částmi skutkové věty a jejich odrazem v odůvodnění rozhodnutí.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Její náklady spočívají v nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, převzetí a příprava zastoupení (včetně nahlédnutí do spisového materiálu, jeho nastudování a porady se žalobkyní) a vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za každý úkon mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy 6 200 Kč, a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 600 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti činí 6 800 Kč. Zástupce žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování se tak nezvyšuje o tuto daň ve výši 21 %.

[39] Stěžovatel je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Hostinského, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. prosince 2021

Petr Mikeš
předseda senátu